DE NATIONAAL-SOCIALISTISCHE VROUW

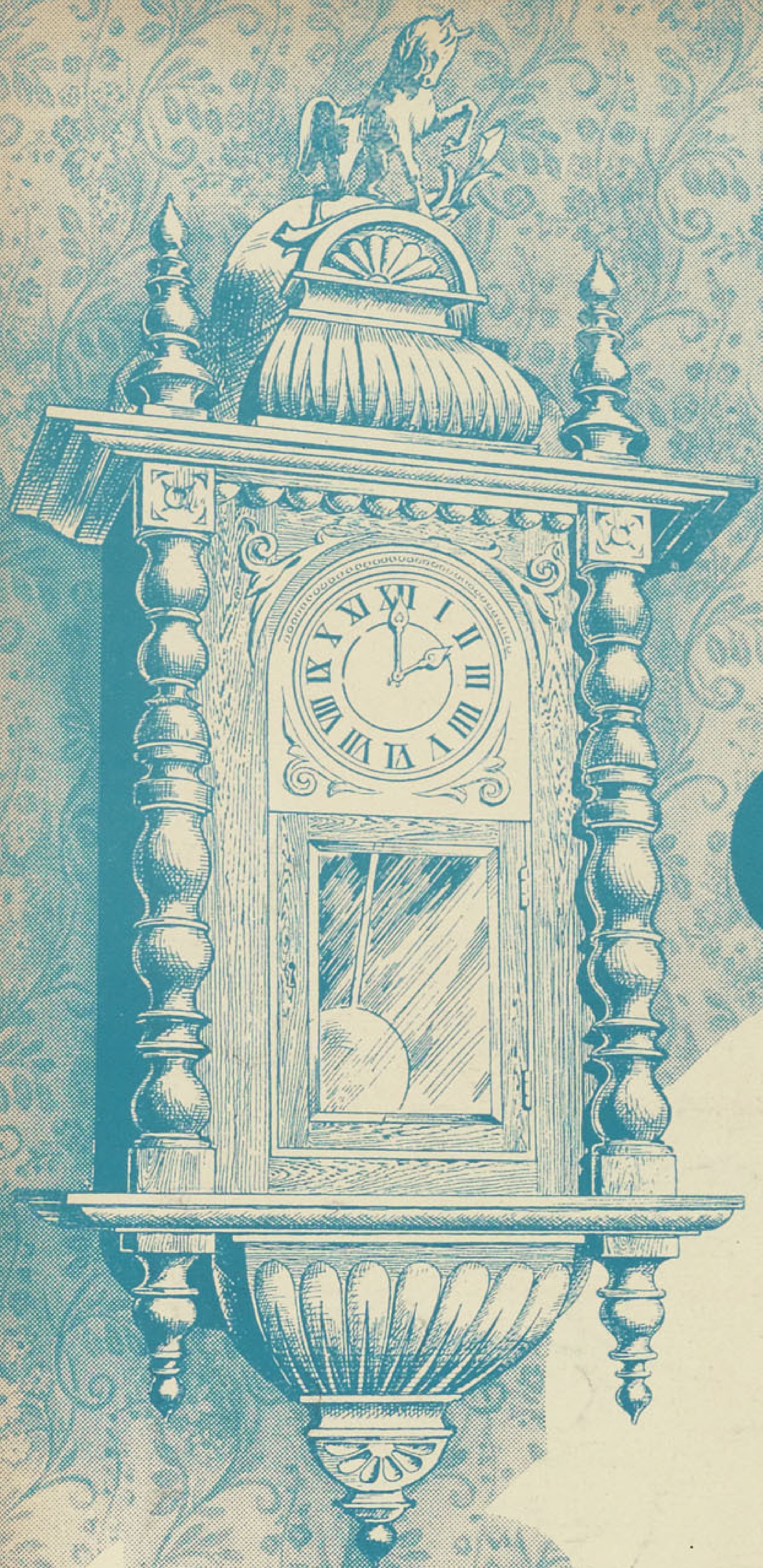
VERSCHIJNT OM DE VEERTIEN DAGEN

UITGAVE NENASU

1 Mei 1942 (Bloeimaand)
2e Jaargang · No. 8

Op 11 Mei a.s. herdenken wij den jaardag van onzen Leider

Foto: Fotodienst N.S.B. - c.

Op tijd
voorkomt spijt

Gelukkig! Voor het afsluiten van een verzekering bij „De Centrale" in den Haag – de maatschappij voor werkend Nederland – is het nooit te vroeg en zelden te laat. Het juiste moment daarvoor is steeds: zoo spoedig mogelijk! De premie-voorwaarden van „De Centrale" bieden tal van mogelijkheden. Laat onze agent spoedig eens met U komen praten; hij geeft U alle inlichtingen en zeker een passend advies.

„DE CENTRALE"

— *Solide* — *Coulant* —

VERZEKERT WERKEND NEDERLAND

DE CENTRALE ARBEIDERS-LEVENSVERZEKERING RIJNSTRAAT 28 DEN HAAG

1 Mei 1942 (Bloeimaand)
2e Jaargang - No. 8

Abonnementsprijs: f 1.30 per half jaar, f 2.60 per jaar bij vooruitbetaling op giro 207915 ten name van Volk en Vaderland, Utrecht (met vermelding Vrouwenblad)

Losse nummers bij Nenasu, Postbus 58, Utrecht Prijs 10 cent inclusief porto

Advertentie-tarieven verkrijgbaar bij „Nenasu" of bij onzen vertegenwoordiger R. Dietrich, Deventerschestr. 26, Scheveningen, tel. 554681, Den Haag

DE NATIONAAL-SOCIALISTISCHE VROUW

Verschijnt om de veertien dagen - Uitgave Nenasu, Utrecht
Verantwoordelijk redactrice: A. W. te Luij, Zeestraat 76, Den Haag, telefoon 182440
Adm. Postbus 58, Utrecht, telefoon 15927 - Druk J. v. Boekhoven, Begijnehof 7, Utrecht

Twee Leiders van hun Volk

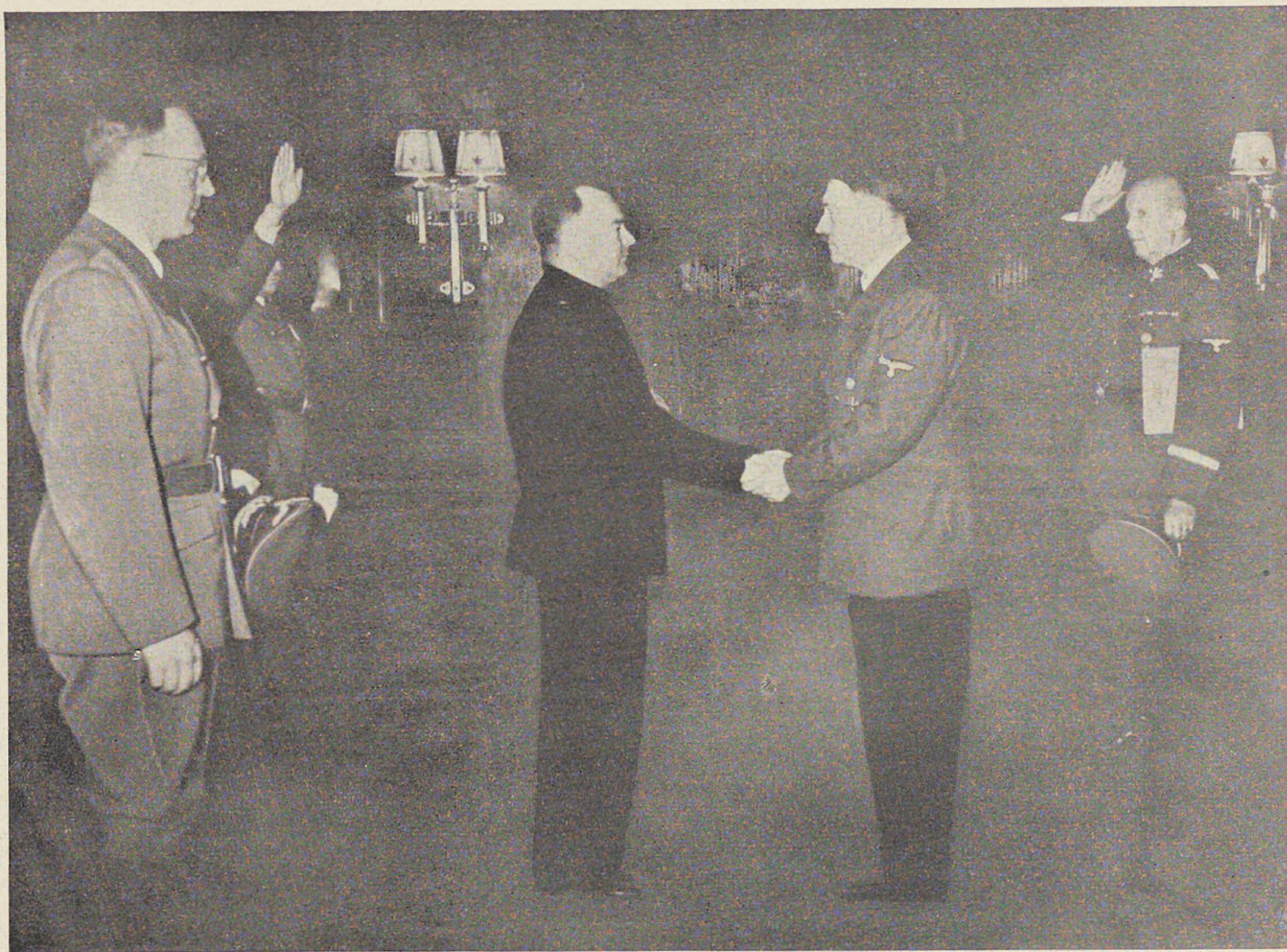

Foto: Heinrich Hoffmann - c.

De verjaardag van den Führer werd op 21 April in vrijwel geheel Europa plechtig herdacht. Hierbij kwam voornamelijk tot uiting de groote erkentelijkheid van het Duitsche volk voor het feit, dat hij het den weg naar den opgang wees en daarheen voorging.

Op 11 Mei a.s. herdenken wij, Nederlandsche nationaal-socialisten, den 48sten geboortedag van den man, die in ons land de eerste was die de verbondenheid van ons volk met alle Germaansche volkeren inzag en dienovereenkomstig onvermoeid al zijn groote gaven wijdde aan den opgang van het Nederlandsche volk, onzen Leider Mussert.

1 MEI – *Dag van den arbeid*

De Dag van den Arbeid heeft ook voor ons, nationaal-socialistische vrouwen, een diepgaande beteekenis.
Eerbied voor den Arbeid, een der drie bronnen van het Nederlandsche nationaal-socialisme. Het is juist op dezen dag, den Een Meidag, dat wij een woordje met U willen spreken over dien eerbied voor den arbeid.
Het is daarmede nog treurig gesteld in ons land. Legt Uw oor maar eens te luisteren in de diverse families, die er nog van die begrippen op na houden, welke zij uit het democratisch-liberalistisch tijdperk meebrachten in den Nieuwen Tijd.
Dat zijn zij, die de opvatting huldigen: het is máár (met den klemtoon vooral duidelijk op máár) een werkman, het is máár een dienstmeisje.
Ze kunnen er niet van af en wij probeeren het niet eens meer om die oudere generatie van haar domheid te overtuigen, want wij kunnen onzen tijd beter besteden: wij schenken onze aandacht aan de jongeren, die straks immers ons werk moeten voortzetten.
Om maar eens een voorbeeld te noemen: mevrouw Pietersen, die in die aardige kleine villa woont, vindt het gewoonweg „affreus" als haar vriendin nou net op visite komt, wanneer mevrouw Pietersen, bezig is het dienstmeisje te helpen de bedden te kloppen. Wat moet die „vriendin" wel van haar denken; dat ze er geen twéé dienstmeisjes op na kan houden en zelf haar handen vuil moet maken. En de buren . . . ach, hoe vreeselijk. En haar dochter van zeventien kan ze natuurlijk niets laten doen in de huishouding, verbeeld je, het kind is op de H.B.S. en moet toch mee doen met alles wat er alzoo op een H.B.S. wordt gedaan door verdwaasde jongelui, die alleen dansen, flirten en flaneeren waardig genoeg vinden voor hun stand. Werken, dat wil zeggen eens ècht werken met je eigen handen, eens den tuin gaan omspitten, met je handen in die heerlijke vette aarde woelen, je moeder helpen met de vaat, als je bij je vriendinnetje op visite gaat een handwerkje meenemen of je kousen, die je zelf gaat stoppen (en niet alle laat liggen voor moeder of het meisje); dat is heusch veel gezelliger dan een heelen avond met je handen over elkaar te gaan zitten kletsen over „aardige lui", waarmede sorry-mannekes worden bedoeld.
En moeder moet maar eens het voorbeeld geven aan de jongedochter. Moeder moet niet zelf den heelen dag rondhangen en letterlijk alles op de schouders van de gedienstige afschuiven. Het is heusch niet erg hoor, al bent U nu honderdmaal de vrouw van den een of anderen notabele, die in „aanzien" staat, als U zelf eens met een doek om Uw hoofd en een flinke schort voor aan den schoonmaak begint. Als U kunt commandeeren hoe het moet, dan moet U toch op zijn minst toonen, dat Uzelf het óók werkelijk kunt. Dat U Uw vak als huisvrouw verstaat.
Ja, zeker dat is ook een vak. En daarom heeft ook de huisvrouw te maken met den Dag van den Arbeid. Niet alleen de vrouwen, die in de bedrijven en op de kantoren werkzaam zijn. Ook de huisvrouw arbeidt . . . althans zij behóórt dat te doen.
Wij zeiden: het is met dien eerbied voor den arbeid bij de meesten nog treurig gesteld, alhoewel het reeds daghet. Dat dit laatste het geval is in de nationaal-socialistische kringen, valt niet te verwonderen, want Arbeid eert den nationaal-socialist. Zonder arbeid weten wij, dat een volk niet kan leven en daarom verachten wij den arbeid niet, zooals de plutocraten het den arbeid doen (zij noemen intellectueel werk géén arbeid!) doch eerbiedigen juist den man en de vrouw die met arbeid - op welke plaats dan ook, met hoofd en met hand - het Volk dient.

TE L.

In ons eerstvolgend nummer beginnen wij een interessante artikelen-serie over het werk der Deutsche Frauenschaft. Onze hoofdopstelster vertelt hierin over haar ervaringen, opgedaan op haar jongste reis naar het nationaal-socialistische Duitschland.

OPVOEDEND *voorbeeld* (II)

... in verband met karakter-eigenschappen

In het eerste artikel van deze reeks (zie No. 6 van ons blad) schreef ik heel in het kort iets over de reacties van kinderen met verschillend karakter op terechtwijzingen. Wanneer we erover gaan nadenken, hoe we onze kinderen zoo goed mogelijk zullen opvoeden, moeten we daarbij natuurlijk rekening houden met hun karakter. Het geven van een bewonderenswaardig voorbeeld is in alle gevallen van de grootste waarde gebleken. Maar hoe zullen we weten, hoe we handelen moeten, hoe onze houding moet zijn in een bepaald geval, als we het karakter van onze kinderen niet kennen? We moeten bedenken, dat behalve de geërfde eigenschappen nog de verworven of gekweekte eigenschappen zich als karaktertrekken zullen gaan vertoonen bij de groeiende menschjes. Terwijl men het er niet over eens is, of „geestelijke eigenschappen" erfelijk zijn, staat het wel vast, dat een karakter zich vormt uit aangeboren plus verworven (gekweekte) eigenschappen.
Nu is het wel een goedkoope manier om vast te stellen: dat heeft hij (zij) van zijn vader (of moeder) en het daarbij te laten, maar wie zichzelf als opvoeders beschouwen, hebben daarmee een verantwoordelijke en moeilijke taak op de schouders genomen. In welke gevallen kunnen we volstaan met een goed voorbeeld en wanneer moeten we gedrag van onze kinderen verbeteren door woorden of redelijke bestraffing.
Zelf het voorbeeld geven is, zooals ik gezegd heb, altijd goed, maar meestal is het noodig daarbij ook leiding te geven door met het kind te praten of het te straffen. U kent wel de vergelijking van kinderen met jonge boomen of planten: een jonge boom of plant die scheef of verkeerd dreigt te groeien, moet geleid worden en ook moeten bijna alle boomen en planten op tijd gesnoeid worden. Op analoge wijze moeten kinderen, die een minder wenschelijke richting uit dreigen te gaan, terechtgewezen worden en de minder goede of a-sociale karaktertrekken „uitgesneden".
Hierbij wil ik even opmerken, dat niet altijd wat wij een „goede" eigenschap noemen tevens een gewenschte eigenschap zal blijken voor het later leven in de maatschappij. Om dit te verduidelijken zal ik U weer een voorbeeld vertellen uit eigen practijk.
Mijn oudste dochter werd, toen ze 4 jaar was, met haar poppenwagentje op straat voor het huis gezet, omdat ik haar wilde wennen aan het alleen-op-straat-zijn en den omgang met allerlei andere kindertjes. Ze is een „makkelijk" kind en ik liet haar vol vertrouwen voor het huis wandelen in de hoede van hare beschermengelen. Na een half uurtje vond ik haar daar nog, maar zonder poppenwagen. Ze zei: „Dat jongetje wou zoo graag met de poppies rijje," en een eind verder zag ik een wilden rakker van een jongen met den poppenwagen hossen. Ik haalde het ding terug en zei tegen mijn dochter alleen: „Je bent zoet geweest. Kom je nu bij Zusje in den tuin spelen?"
Wat zou ik anders moeten zeggen? Zachtmoedigheid is immers een goede eigenschap? Maar ik dacht: „Wat zal deze dochter van me het later moeilijk krijgen, als ze zich alles voor haar neus laat wegkapen. „Tegelijkertijd kwam echter het bijbelwoord bij me op: „Zalig zijn de zachtmoedigen" en ik nam me voor af te wachten ten opzichte van deze zachtmoedigheid.
Het Zusje van anderhalf jaar jonger ging toen ze 3 jaar was met de „groote" mee voor het huis spelen. Niemand kreeg de kans om er met iets wat aan Zusje behoorde, vandoor te gaan, want ze zette er alles op, om haar eigendommen te behouden. Ook hieraan heb ik niet geprobeerd iets te veranderen op dien leeftijd. Is het verkeerd om je eigendommen te verdedigen? En hoe zou ik het kindje aan zijn verstand moeten brengen, dat dit niet goed was? Bovendien zou deze eigenschap later in de maatschappij heel goed te pas kunnen komen.
Toen ze ouder waren, ongeveer 7 en 8 jaar, heb ik bij dergelijke gelegenheden af en toe eens met allebei gepraat en ze telkens door mijn voorbeeld getracht te helpen. Ik had toen een kleinen jongen aangenomen. Mijn oudste dochtertje toonde ik, hoe je niet altijd moet toegeven aan wat anderen willen door ook dit kindje met de vereischte discipline te behandelen. Mijn jongste dochter leerde ik langzamerhand wat zachtaardiger te zijn door soms te vragen: „Ach, wees

't Is Mei en alle vogeltjes bouwen hun nest en leggen een ei. Een bij uitstek geschikte gelegenheid om over dierenbescherming te praten tegen een jeugd, die er rare begrippen op na houdt over dit onderwerp.
Kinderen zijn over het algemeen wreed. Uit onnadenkendheid soms, uit lust tot kwellen, uit louter dwaasheid.
Ik praat over vogels en hun eitjes of jongen voor een klas van de plattelandsschool. Vergelijk ze met menschen en hun kinderen. 'k Laat vogelmoeders piepen van verdriet, omdat stoute jongens hun jonkjes hadden weggehaald. Zoo zou moeder toch ook huilen, als één van haar kinderen weggehaald was? Dus: nooit eieren of jongen uit vogelnestjes halen.
Jawel, theorie! Tientallen vingers vliegen de lucht in. M'n klas vindt mij dom: ik zie het. „Musschen moèt je uithalen, anders vreten ze alles op. En de eieren gooi je kapot en de jongen ook. En eksternesten moet je met een langen haak uit de peppels stooten, want eksters vreten ook alles op."
Natuurlijk. Ik dacht niet aan de zwermen musschen, die alles, wat maar even boven den grond komt, kaal vreten. Maar de jongens, die met de natuur meeleven, tikken mij rap op de vingers. 'k Tracht er een draai aan te geven, door nu te praten over nuttige en schadelijke dieren, maar 't is zoo moeilijk en de jongens luisteren maar half naar wat zij als baarlijken onzin beschouwen.
Als ik over de verhouding: mensch-huisdier begin, loopt het heelemaal mis. De koe, die voordeel brengt en alleen maar gemolken moet worden, daar zullen ze geen kwaad tegen ondernemen. En een kalf is geld waard. Dat verzorg je. Maar een hond. Ja, dat is moeilijker. Een hond wil soms niet trekken, als de vracht tè zwaar is. Dat de stumper het niet kan, komt niet in de jongens op. Dus: als de hond niet trekken wil, slaat vader er met een stuk hout op. En vader is vader, wat die doet is goed. En de kat. Nou, de kat vangt muizen, daar is ze voor. Je trekt haar wel eens aan den staart, maar dan krijg je prompt een krab over je handen of gezicht. Maar de kat krijgt vaak, veel te vaak, jongen. En nu wil ik wel, dat de jongens die katjes lief en hulpeloos vinden en goed voor die kleine diertjes zijn. Maar vader zegt tegen diezelfde jongens, de jongen te gaan verdrinken in de sloot achter het huis en ze met den bezem onder water te houden. Als er geen sloot is, en de jongens te klein zijn om een kuil te graven, maakt vader een gat en smijt er de poesejongen in. Zand er op. Klaar.
Toen ik zeer verontwaardigd uitriep: „Maar dat is toch schandelijk en gemeen," vroeg een bijdehandje mij: „Wat zou U dan met al die katten doen? Je kunt de jongen toch niet aanhouden, anders zit het huis zoo vol!" Ik wist het niet. 't Is moeilijk als theorie en practijk zoo met elkaar in botsing komen. En nòg moeilijker om de plattelandsjeugd — èn ook de stadsjeugd — dierenliefde bij te brengen.

---

maar niet boos op Koentje, hij is zoo klein, hij weet nog niet dat hij stout is."
En nu zijn ze 11 en 12 jaar; de oudste heeft door de practijk van het leven en door den omgang met haar „kattige" zusje geleerd niet al te zachtmoedig te zijn, van een zachtmoedigheid, die ontaart in sulligheid. Die zachtheid, die ze als aangeboren eigenschap bezit, zal er nooit uitgaan en dat is ook niet noodig. De jongste heeft door de terechtwijzingen van haar oudere zus en door den omgang met het 6 jaar jongere broertje, waar ze zoo'n beetje over moedert, haar te groote „kattigheid" afgeleerd. De aangeboren vinnigheid blijft wel, maar is misschien voor haar een wapen voor haar toekomstig leven in de maatschappij.
Dit is maar 'n voorbeeld van de vraagstukken waarvoor we komen te staan, doordat we moeten uitmaken, welke eigenschappen in het karakter van onze kinderen we moeten „uitsnijden" en welke we moeten aankweeken.
Denkt U hierbij vooral eerst goed na over alle mogelijkheden, waarvoor het leven in de maatschappij Uw kinderen plaatsen kan, vóórdat U zich voorneemt een bepaalde eigenschap als minder-gewenscht weg te werken. Maar maakt U er zich ook niet af met: „Dat heeft hij nu eenmaal van zijn vader." Daarmee verbetert U het karakter van Uw kind niet.

J. G. v. d. HEYDEN—
BOEKHOLTS van KLOPPENBURG

De landelijke Leidster over:

De noodzakelijkheid van het ontstaan van het Nationaal-Socialisme en Fascisme

Voor ons, die de wegbereidsters willen zijn van de groote omwenteling waarvan wij getuige zijn, is het noodig, dat deze revolutie zich in de eerste plaats in onszelf voltrekt, zoodat wij de nieuwe denkbeelden maar niet klakkeloos napraten, maar dat deze in ons groeien, zooals ze ook historisch gegroeid zijn.
Daarvoor is het voor ons allen, die in de N.S.V.O. deze denkbeelden willen uitdragen, noodig, te weten, hóe het fascisme en het nationaal-socialisme ontstond. Daartoe dienen wij terug te blikken op de

Middeleeuwen

In de Middeleeuwen werd het leven geheel beheerscht door de kerk, zóó sterk, dat uitvindingen en ontdekkingen der wetenschap, die in strijd waren met de toenmalige opvattingen van de Kerk, als ketterij werden beschouwd en gestraft.
Kunsten en ambachten kwamen in dezen tijd echter tot grooten bloei. Op deze kerkheerschappij, die op vele gebieden tot tirannie werd, moest tenslotte wel een sterke reactie komen, een geestelijke en maatschappelijke revolutie, zooals ook het nationaal-socialisme er een is. Overal werden nieuwe denkbeelden verkondigd, aanvankelijk slechts door enkelingen zooals dat altijd gaat, totdat tenslotte deze nieuwe denkbeelden door welhaast iedereen aanvaard werden en de geheele Europeesche samenleving er door begon te veranderen.

Vanaf heden zullen regelmatig vormingslessen in ons blad worden opgenomen. Deze vormingslessen zijn ongeveer dezelfde als die, welke worden gegeven in den spreekstercursus, welke op het oogenblik in Amsterdam worden gehouden. — De eerste les vond plaats op 8 April j.l., waarover U hier kunt lezen.

Weet waar het om gaat en volgt den spreekstercursus.

Humanisme

Die nieuwe denkbeelden waren in 't kort gezegd deze: Tegenover de almachtige heerschappij van de Kerk, die het menschelijk leven op alle punten vastlegde, stelde men nu het recht van ieder afzonderlijk mensch om te denken en te handelen zooals hij zèlf meende dat goed was. Dat hield dus vrijheid en gelijkberechtigdheid in voor iederen mensch. „Vrijheid, gelijkheid en broederschap" was dan ook de leuze van de Fransche revolutie, de politieke omwenteling, die uit deze veranderde inzichten voortkwam.
Deze nieuwe denkbeelden worden samengevat onder den naam Humanisme. Zij hebben op ieder gebied groote veranderingen teweeg gebracht. Kunsten en wetenschappen, bevrijd uit de te knellend geworden banden van de kerkelijke dogma's, kwamen tot nieuwen bloei. Op maatschappelijk gebied bracht de Fransche revolutie groote veranderingen. De wetenschap ontdekte de oorzaken van vele ziekten, die tot dusver groote epidemieën hadden veroorzaakt en duizenden menschenlevens hadden gekost; de bevolking van Europa nam snel toe, de techniek en de handel ontwikkelden zich met koortsachtige snelheid. En, nadat het Humanisme eerst op alle gebieden verbetering en opleving had gebracht, begonnen nu langzamerhand de fouten van zijn leerstellingen zichtbaar te worden.

Liberalisme en Socialisme

De vrijheid die het Humanisme voor ieder mensch had opgeëischt, leidde tot richtingloosheid en bandeloosheid. Er was geen eenheid van willen meer. Na eenige generaties werd het tenslotte zoo, dat iedereen het natuurlijk vond, dat ieder deed en handelde zooals het hem goeddunkte, zonder rekening te houden met het algemeen belang, of met welke natuurlijke gebondenheid van den mensch dan ook. Het Liberalisme, zooals wij dit ontaardingsverschijnsel van de groote Humanistische revolutie noemen, wilde op geen enkel gebied ingrijpen. Dit bracht groote voordeelen voor enkelen, die ervan wisten te profiteeren, en ook wel enkele tijdelijke voordeelen voor sommige volkeren, doch de nadeelige gevolgen waren veel en veel grooter en wij hebben daar tegenwoordig nog steeds mee te kampen. Zoo ontwrichtte bijvoorbeeld de ongecontroleerde ontwikkeling van handel en industrie het geheele maatschappelijk leven; enkelen werden fabelachtig rijk, doch groote massa's leefden in onbeschrijfelijke armoede. Er kwam overproductie en werkloosheid, een landbouwcrisis vernietigde de welvaart van den boerenstand.
De armoede van de groote massa van uitgebuite arbeiders trad hiervan wel het meest van alles aan den dag. Hier moèst verandering in komen en dit streven uitte zich in het Socialisme, dat zooals het zich aanvankelijk als reactie op de sociale misstanden voordeed, lotsverbetering voor de groote massa der arbeiders tot doel had.
Duizenden arbeiders uit alle landen hebben in het socialisme dan ook hun redding gezien en zich vereenigd. Maar ook tal van lieden, die zelf niet tot de „klasse der arbeiders" behoorden, hebben zich bij dezen strijd aangesloten.
Inderdaad is het lot der arbeiders sindsdien aanmerkelijk verbeterd. Het socialisme heeft tal van uitnemende sociale maatregelen op zijn naam staan. Maar anderzijds heeft het den volkeren onnoemelijk veel schade gedaan, door den klassenstrijd te prediken.

(Vervolg op pag. 13)

Wat doen onze N.S.V.O.-sters

Hier wordt ons iets verteld van een cursus der N.S.V.O.

„Ring" . . ., daar gaat de telefoon. Ik kijk op de koekoekklok. Zoo vroeg in den morgen? Dat is vast een N.S.V.O.-telefoontje en . . . het is een N.S.V.O.-telefoontje.

„Zeg", klinkt een heldere stem, de stem van onze groepsvrouw, „wilt U mij vanmiddag vertegenwoordigen te Blaricum, het is de laatste les van den cursus Zuigelingenzorg; ik kan onmogelijk, gaat U dus als plaatsvervangend groepsvrouw, U bent trouwens toch vertegenwoordigster van den Moederdienst, het is zeker voor U interessant zoo'n les bij te wonen. Ik moet schoonmaken!"

O, onvolprezen schoonmaak!

Ook ik heb andere plannen voor dezen middag, maar plicht gaat voor. Dus peddel ik des middags naar Blaricum. Het ruikt voorjaarsachtig. Witte wolkengevaarten zeilen door de lucht, de vogels zingen dat het een lust is, kijk eens, daar steken warempel de crocusjes hun kopjes boven het gras uit. Het is heerlijk om te fietsen, eigenlijk bof ik toch dat mijn plicht me naar Blaricum roept.
De groepsleidster van Laren-Blaricum doet me open.
In de keuken dribbelt onze districtleidster heen en weer en uit de deur van de kamer kwetteren vroolijke vrouwenstemmen. Ook in de gezellige zitkamer is het voorjaar, op de theetafel staat een tuiltje sneeuwklokjes, die mij een vroolijk welkom toeroepen.
Wat ziet alles er gezellig uit. Groote platen hangen aan de wanden. Het kind in zijn eerste levensjaar. De verzorging van het kind. Kinderziektes. Alles is aanschouwelijk voorgesteld. De dikke, gezonde baby op een der platen, die vroolijk lacht, trekt aller belangstelling.
De achterkamer is ingericht als kraamkamer. Het breede bed moet nog opgemaakt worden. Dat moeten de cursistjes straks doen.

De laatste les van zuigelingenzorg

In een hoek staat de fleurige wieg, gemaakt van een groote waschmand, bekleed met een frisch katoentje.
Op een andere tafel staat alles klaar voor kindjes papje en kindjes rauwkostvoeding. Op een schaal prijken twee heerlijke roode appelen en een goudgele winterwortel. De rauwkostraspen staan ernaast. Aardig eenvoudig kinderspeelgoed, vervaardigd door de cursistjes, o.a. mandjes en beestjes van papier, houten gordijnringen, omwoeld met gekleurd papier in een stelletje van 5 stuks, vroolijken de tafel op en in een hoekje zitten een paar leuke poppen vol bewondering naar dit alles te kijken. Daar staat de aankleedtafel. Een snoezig jurkje trekt de aandacht. Alles is keurig klaargezet voor baby's badje. Kleertjes, luiers, alle benoodigdheden, zooals handlapje, zeep, poeder, boorwater, enz. De groote teil is nog leeg, straks zal onze

De „kraamvrouw" moet er aan te pas komen. Het proefkonijntje kijkt een beetje huiverig: „Ze zullen me toch geen echte bittere druppels gaan ingeven?" denkt ze.

Foto: Fotodienst N.S.B. - c.

Baby krijgt zijn badje. — De pop heeft grootte en gewicht van een echte zuigeling.

Foto: Fotodienst N.S.B. - c.

zuigeling daarin spartelen. In het midden prijkt op het aankleedkussen het wonder! De babypop „Hansje”, grootte en gewicht van een echte zuigeling. Zonder een geluidje te geven ligt hij geduldig te wachten tot Moedertje hem zijn badje en zijn papje geven zal. Hij ligt heelemaal bloot en huilt niet eens.

Steeds meer cursisten komen binnen. Klokslag halfdrie begint de les. Eerst de theorie. Zuster Wildschut voelt de cursisten danig aan den tand; uit de antwoorden kan men merken, dat zij den cursus met aandacht hebben gevolgd. Nu volgt de practijk. Twee kameraadskes maken het kraambed in orde. Handig, zooals vrouwen zijn, maken zij een krantenbed, waarop de kraamvrouw komt te liggen. Een maakt een lekker kruikje klaar volgens de aanwijzingen. Een ander kameraadske fungeert als kraamvrouw. Vlug de schoenen uit, tjoep het bed in. Met een zucht van welbehagen gaat ze liggen. Die krijgen wij er straks niet meer uit, zegt er een. Het cursistje verzorgt de kraamvrouw, ze wordt lekker frisch gewasschen en warm toegestopt. Nu komt eindelijk klein Hansje aan de beurt. Nu krijgt hij zijn badje. Hij wordt ingezeept en dan vlug in de teil gestopt. Opschieten kameraadskes, anders wordt de baby koud, zegt de verpleegster. Hij wordt heerlijk in een handdoek gerold, aangekleed en in zijn wiegje gelegd. Een ander Moedertje maakt zijn papje klaar, triomphantelijk loopt ze met het pap-pannetje rond. Kijk eens, zegt ze, geen enkel klontje erin, en het is nog wel regeeringsmeel. Twee andere kameraadskes maken een rauwkostschotel klaar. Er wordt hard gewerkt.

Nu is het even pauze. Hansje gaat een dutje doen en de Moedertjes kunnen even uitblazen. Daar floept de deur open. Onze districtleidster komt binnen met een groot blad, haar vriendelijk gezicht straalt van genoegen als ze de verrukte gezichten ziet. (Zei ik straks al niet dat ik bofte!) Op het blad staan schaaltjes met heerlijke dingen. Het is vandaag dan ook de laatste les en ieder kameraadske heeft wat meegebracht. Als de katjes muizen, mauwen ze niet. Ze genieten. Uit de andere kamer klinkt een vroolijke volksliederenpotpourri. Het zonnetje toovert overal lichte plekken in de kamer. Het is lente, ook in de harten der kameraadskes.

Hierna komt het laatste gedeelte van de les. Onder het zingen van leutige kinderliedjes maken vaardige handen van gekleurd papier speelgoeddingetjes. De districtleidster kijkt op de klok. Al zoo laat! Opruimen kameraadskes! Zij houdt een toespraakje en bedankt de leidster voor haar lessen. Tot haar spijt kunnen door de papierschaarschte de diploma's vandaag niet uitgereikt worden. Dit zal op een anderen middag plaats vinden. De kinderen der moeders mogen dan meekomen en krijgen dan het lekkers dat is overgebleven.

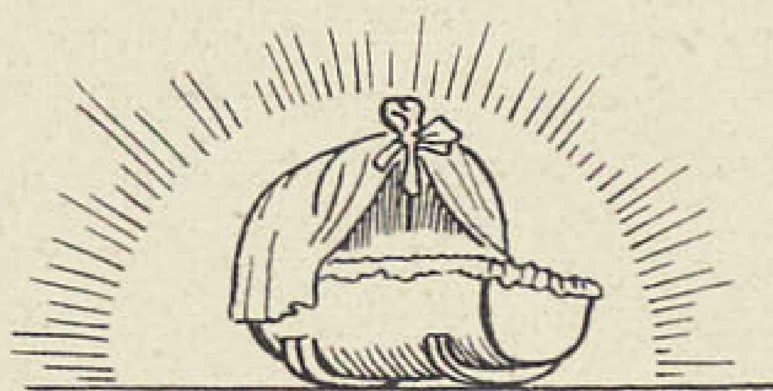
De kameraadskes staan in een kring en zingen met ernstige gezichten en opgeheven arm tot slot ons aloude Wilhelmus.

Ik fiets naar huis met een vroolijk gezicht. Het was een heerlijke middag. Wat maakte nu het meeste indruk op mij? De innige sfeer van kameraadschap die in de kamer heerschte of de Moederliefde, die uit de oogen van de kameraadskes straalde als zij kleine Hans op haar arm hielden?

Volgt ook GIJ nu den cursus Zuigelingenzorg?

LOES PLUISTER—v. d. BERG

Huizen, Grasmaand 1942.

Bloeimaand
foto: I. P. & R. S.-c.

Het MONTESSORI-*onderwijs*

Naar aanleiding van het artikel „Verwilderde Jeugd" van de hand van kam.ske van der Heijden-Boekholts van Kloppenburg in No. 4 van ons blad (2de jaargang), in welk artikel schrijfster het Montessori-onderwijs kraakt, schrijft een onzer lezeressen ons:

„Ik heb met deze methode van onderwijs goed kennis gemaakt, aangezien de jongste van mijn vier zoons van zijn 3de tot zijn 12de jaar de school van Mej. van Dorp te Amersfoort bezocht. Mijn ondervinding is, dat het Montessori-onderwijs de kinderen veel meer in socialen zin opvoedt, dan welke andere school ook uit het oude regiem. Als men van deze laatste dan al van opvoeden mag spreken! Ook vond ik de Montessori-school volksch, maar niet nationaal. Maar dat mijn Jan voor zijn leeftijd een buitengewoon ontwikkeld sociaal gevoel heeft, schrijf ik toe aan zijn verblijf van tien jaren op de Montessori-school. Bovendien worden de kinderen op de Montessori-school heelemaal niet ontzien. Er wordt van hun wil en karakter veel meer gevergd, dan ik tot nu toe bij eenige andere methode zag. Mijn rechtvaardigheidsgevoel dwingt mij te protesteeren tegen het afbreken van het Montessori-onderwijs, zooals dat in 't artikel van mevrouw van der Heijden geschiedt."

Wij stellen het op zeer hoogen prijs zulk een openhartigen brief te ontvangen. En het doet ons zeer veel genoegen, dat schrijfster haar meening niet onder stoelen of banken steekt! Omdat er meer over het vóór en tegen van het Montessori-onderwijs wordt gesproken en geschreven, willen wij in het kort de meening van ter zake kundige nationaal-socialistische leerkrachten weergeven:
Als één kind wel vaart bij het Montessori-onderwijs, wil dit heelemaal niets gunstigs ten opzichte van het Montessori-onderwijs zeggen. In de eerste plaats wil de naam Montessorischool nog heelemaal niet zeggen, dat er op deze school inderdaad ook het onderwijs wordt gegeven volgens de beginselen van Maria Montessori. In de tweede plaats zijn er kinderen voor wie het volkomen onverschillig is volgens welke methode zij onderwijs ontvangen; zij komen er toch wel! Inzendster heeft volkomen gelijk in haar critiek op de klassikale methode die ook ons ideaal niet is.
Een nationaal-socialist verwerpt principiëel de Montessori-methode, omdat deze uitgaat van het kind, dus van het individu. Wij gaan uit van het volk en dat is het principiëele onderscheid.
De klassikale methode van heden gaat evenmin uit van het volk, maar het gemeenschapselement is toch in ieder geval sterker dan bij de Montessori-methode.

Onpractische Vrouwenmode

Dat degelijkheid en practische zin twee der grondbeginselen zijn van de nationaal-socialistische vrouw, hebben wij hier reeds eerder betoogd. In dit verband willen wij thans de hoedenmode eens onder de loupe nemen. Wat wij door die loupe te zien krijgen, heeft de laatste jaren met degelijkheid en practischen zin al heel weinig te maken.

Bij het schouwen door die loupe komt het woord „mode-frutsel" ons in den zin, inplaats van het woord „modehoed", doch beginnen wij bij het begin. En dat begin is dit: Geeft U behoorlijk rekenschap van uw gewaarwordingen. Zet geen kurketrekker van een hoedje op uw hoofd, omdat het „MODE" is. Wil U herinneren, dat gij deze zelfde kurketrekkers voor „misbaksels" hebt uitgemaakt, toen ge ze voor het eerst in de uitstalkasten zag. Blijf getrouw aan uw eersten indruk. De eerste indruk van den mensch is doorgaans de juiste. *Uw* eerste indruk was, dat deze hoedjes „misbaksels" waren. En dit zijn ze dan ook. Een hoed is tenslotte een hoofdbedekking en als hoofdbedekking heeft hij tot taak het hoofd en het kapsel te beschermen tegen koude, tegen regen, tegen wind, tegen mist en tegen warmte. Welnu .... die kurketrekkers van hoedjes bedekken slechts een miniem gedeelte van uw kruin. Als zoodanig beschermen zij U tegen niets. Alle weersinvloeden hebben vrij spel op uw kapsel en uw hoofd. Als hoed .... als hoofdbedekking dus, heeft zoo'n kurketrekkertje derhalve geen enkele reden van bestaan. Het faalt niet alleen in zijn taak U te beschermen, neen gekker .... het heeft zelf bescherming noodig om niet uit zijn grillig fatsoen te geraken, derhalve .... de omgekeerde wereld.

Beste lezeressen, nu vragen wij U toch in gemoede, hoe kunnen dergelijke prullekens in overeenstemming zijn met uw gevoel voor degelijkheid en met uw practischen zin? Als gij U practisch wilt kleeden, gaat dan in de eerste plaats van het standpunt uit, dat de kleeding *U* moet dienen, dat het kleedingstuk toch op zijn minst moet beantwoorden aan het doel, waarvoor het is gemaakt. Als gij dat doet, dan zullen uw nieuwe kleedingaanschaffingen zelden meer op teleurstellingen uitdraaien. Integendeel, gij zult er uw vreugde aan beleven.

Een degelijke practische hoed heeft tevens het voordeel, dat U deze eens kunt laten verven, of kunt laten vervormen, zoodat U telkens met kleine onkosten weer een nieuwen hoed bezit. Om een hoed van eenvoudig model kunt U bovendien zelf eens een nieuw lint zetten, of wel, U zet er een aardige bloem op. En hoe dikwijls kan er niet een aardige kinderhoed uit vervaardigd worden?

Tenslotte is daar nog het feit, dat bij het afzetten van een degelijke hoed het kapsel intact is gebleven ... geen verwaaide krullen, geen losgeraakte rollen; U komt er frisch en prettig onder vandaan en dat louter, omdat U practisch en degelijk is geweest bij de aanschaffing van uw hoofdbedekking. Wil aan dit beginsel vasthouden, dan zijn wij overtuigd, dat U er zomer en winter keurig en aantrekkelijk zult uitzien en tòch met de mode kunt meegaan!

S. C.

foto: I. P. & R. S.-c.

EEN MAN OVER ETEN

Van een dichter, pannekoeken en een driedubbel genoegen

door Peter Beekman

Een man over eten en nog wel een caricaturist. 't Is toch niet zoo vreemd als men oppervlakkig zou denken. Kent U nog die boeken van Justus van Maurik? Hoe smakelijk kon deze schrijver in zijn novellen niet uitweiden over lekkere schotels. Of Werumeus Buning, de hedendaagsche dichter, wiens faam als gastronoom toch zeker even groot is als die van dichter. Zou dan een teekenaar niet eens een hartig woordje mogen zeggen over een hartigen maaltijd. Och kom, ik geef toe, dat de schoenmakers bij hun leest moeten blijven, maar uitzonderingen bevestigen immers de regels. En zonder op te scheppen. Ik ben in zekere mate deskundig. Eenige jaren ervaring onder de koksmuts spreken ook een woordje mee. Mogen dan mijn bezigheden zich thans op een ander terrein bevinden, mijn hartstocht voor alles, wat met lekker eten te maken heeft, is gebleven.

Zou ik daarom minder zijn? Welneen, zijn de lyrische ontboezemingen van een Werumeus Buning minder, omdat zij misschien geschreven zijn op een oogenblik dat er een stuk „Boeuf à la mode" stond te sudderen? Zeker weet ik van hem, dat hij die twee bezigheden nooit door elkaar zou halen, beide eischen den vollen mensch.

En na de dichtkunst is de kookkunst toch zeker wel een van de edelste kunsten, daarom ben ik, ondanks alles, mijn eerste liefde trouw gebleven ik hou van koken en ik hou van . . . . lekker eten. Ten slotte is dat, zelfs voor een nationaal-socialist, in dezen tijd geen schande. Ik hou er nu eenmaal van om eens wat je noemt 't er lekker van te nemen en wij doen immers niet mee aan dat gezeur van „dit is er niet meer" en „dat kan je niet krijgen". Net of dat iets helpt, bovendien is er nog zóóveel dat men wel kan koopen op het gebied van levensmiddelen en een huisvrouw kan met een beetje handigheid en fantasie nog zóóveel lekkere dingen klaar maken, dat ik nog lang niet van plan ben om boven mijn bord mijn hoofd te laten hangen. Mijn vrouw kookt gelukkig prima! Neem nou bijvoorbeeld het menu van vandaag. Stamppot van uien met aardappelen en vanillepudding toe. Is dat even een kostje of niet, weet U zoo lekker smeuig en echt smakelijk; dat men er geen vetvlekken van in zijn maag krijgt, geef ik toe, maar denkt U nu maar niet dat je honger hebt, als je je rantsoen in je kraag hebt. Dat was dan een mager menu. En wat denkt U van gestoofde mosselen in peterselie saus, maar heel eventjes gestoofd, anders worden ze taai. Dat is met worteltjes en puree wel het lekkerste wat er bestaat en er komt geen slager aan te pas. Zoo zijn er zoo véél dingen te bekokstoven zelfs zonder veel moeite. Hoewel het een feit is dat aan het klaarmaken van een maaltijd de noodige zorg moet worden besteed. Juist in dezen tijd, waarin de vrouwen niet kunnen gebruiken voor de toebereiding, wat ze graag zouden willen, is het een dwingende eisch, bij datgene wàt ze klaar maken, er goed voor te zorgen, dat de smaak af is. Een vetvrije stamppot, waarin te weinig zout zit, is als een klap in je gezicht. Aan tafel zout bij 't eten te moeten doen, bederft 't humeur en den eetlust.

Nu was 't heelemaal niet mijn bedoeling om te gaan kapittelen, maar meer om eens aan te toonen, dat in dezen tijd, waarin haast alle menschen prikkelbaar zijn, de grootst mogelijke zorg moet worden besteed aan den dagelijkschen maaltijd. Sommige vrouwen kunnen alleen maar bepaalde dingen goed klaar maken. Ze hebben bij de bereiding een zekeren naam, en zorgen er voor dien niet te verliezen, maar bij

andere schotels gelooven zij het wel. Bij mijn ouders hadden wij vroeger een werkvrouw en die kon pannekoeken bakken. 't Water loopt mij uit den mond als ik er aan denk. Van die prachtige goudbruine pannekoeken, met zoo'n knappend randje, heerlijk malsch, gewoon droomen van pannekoeken. Elken Vrijdag, als zij kwam, bakte zij ze voor ons, en elke Vrijdag was een feest. Toen mijn ouders voor een paar dagen de stad uit moesten, zou Marie, zoo heette zij, die dagen koken. Een vreugdegehuil van heel de kinderschaar volgde, toen moeder ons dat meedeelde. Maar helaas, Marie haar kookkunst was nogal eenzijdig ontwikkeld. De eerste dag was het pannekoeken, dat ging machtig. Maar de volgende dagen was het gewone burgerpot en dat was een geweldige teleurstelling. Wij waren nu eenmaal verwend en Marie's culinaire begaafdheid was een stuk lager dan die van Moeder. De derde dag waren Marie's papieren zoo'n stuk gedaald, dat wij het een opluchting vonden, dat Moeder weer thuis kwam. Hier stonden twee kooksters tegenover elkaar. De eene een geroutineerde huisvrouw, voor wie zelfs de bereiding een genoegen was, de andere die alleen maar bij gelegenheid in staat was om voldane gezichten te voorschijn te tooveren.

Maar het was logisch, Moeder wist dat haar eten gewaardeerd werd, terwijl Marie thuis alleen maar succes had met haar pannekoeken en daarom uitsluitend aan dit oud-Hollandsche gerecht haar volle aandacht besteedde. Eigenlijk was Marie voor mij een dubbele teleurstelling. Als kind verdiep je je niet in zulke problemen, en voor mij stond het als vanzelfsprekend vast, dat alle vrouwen lekker konden koken.

Toch zijn er op dit gebied meer gevallen. Neem nu bijvoorbeeld: bij de marine was erwtensoep de specialiteit en bij de landmacht was het haché!

Eens heb ik bij soldaten in den mobilisatietijd zoo'n haché meegegeten. Nou ik kan U vertellen, dat ik die knapen benijd heb. Dat was een godenmaaltijd. Het begon al bij het opdoen, toen de geur zich door het cantinezaaltje verspreidde, dat was een belofte, die dan ook prompt werd ingelost. Zoo heerlijk heb ik maar zelden in mijn leven gegeten. En toch klaagden de jongens over het eten. Ook hier bestond de belangstelling van den kok slechts voor één soort maaltijd, voor het andere eten gunde hij zich niet den tijd, terwijl hij voor haché desnoods bereid was om midden in den nacht op te staan. Zoo'n man is geen goede kok, maar een als kok vermomd persoon.

Zoo iemand zou zich nooit als Vatel, de groote Fransche kookkunstenaar, van het leven berooven, omdat de karpers, die op het menu stonden, niet op tijd kwamen. Hoogstens zou hij er zijn schouders over ophalen. Maar zoo'n mensch kan ook nooit het ware genoegen in de kookkunst hebben. Het genoegen van de toebereiding èn het genoegen van de voldane gezichten der dischgenooten, die er hun genoegen aan aten. Een driedubbel genoegen dus!

Neen, om op Werumeus Buning nog eens terug te komen, die is zoo dom nog niet!

De N.S.V.O. houdt de kinderen bezig!

Boven: Hier wordt iets moois gemaakt.

Onder: Als het klokje elf slaat krijgen de kinderen zelfs een beker melk!

In den cirkel: Ook de grootere kinderen komen graag bij de N.S.V.O., want er wordt altijd wat leuks gedaan en die mevrouw helpt je zoo fijn!

foto's: Fotodienst N.S.B. - c

Dezen winter heeft de Amsterdamsche N.S.V.O. weer clubjes gevormd om kinderen van onze kameraden, maar ook die van de „buitenstaanders" op den Zaterdagmorgen gezellig maar ook nuttig bezig te houden. Daar door de kolenschaarschte de scholen op de Zaterdagen waren gesloten en de kinderen moeder in den weg liepen, werden deze clubjes door de diverse moeders natuurlijk zeer toegejuichd.

De morgen wordt afwisselend doorgebracht. Er worden den kinderen aardige knutselwerkjes geleerd.
De meisjes, zoowel groot als klein, leeren aardige handwerkjes maken en er wordt zelfs gymnastiekles gegeven. En gezongen wordt er natuurlijk ook en niet zoo heel zuinig! En wat de kinderen misschien wel het meest belangrijke vinden.... als het klokje elf slaat komen de bekers melk op tafel en worden tot den laatsten druppel leeggedronken!
Als deze prettige en ook nuttige morgen voorbij is, gaan de kinderen voldaan naar huis en moeder heeft intusschen rustig haar boodschappen voor den Zondag kunnen doen en het huishouden aan kant gebracht. Zoo komt ook hier weer de N.S.V.O. met de daad.

foto's: I. P. & R. S. - c.

Practische wenken voor de keuken

Leg bij het koken een keukendoek op de pan; U houdt daardoor den stoom binnen en het eten is vlugger gaar, waardoor er gas bespaard wordt.

Als U geen hooikist heeft, kunt U de spijzen ook wel warm houden door de pan in een dikke laag kranten te pakken. Vele huisvrouwen zetten ze dan ook nog „in bed" (letterlijk!).

Eet zooveel mogelijk rauwkost. Geschaafde selderijknol, peen, spoedig ook de komkommers, appels, kortom alles wat geschaafd kan worden is een vitaminerijke broodbelegging.

(Vervolg van pag. 5)

Dit gaf wel tijdelijk een oplossing voor den grooten nood der arbeiders, maar de volkeren werden in zichzelf verdeeld; de arbeiders zochten over de grenzen aansluiting bij elkaar en spanden samen tegen hun eigen volksgenooten zoodra die van de „andere klasse" waren, en het Jodendom, zelf geen vaderland kennende, heeft hiervan handig gebruik gemaakt. Het socialisme heeft geen genezing gebracht voor de ziekten waaraan onze samenleving leed door de ontaarding van het Humanisme; het kon dat niet, omdat het zelf al evenzeer de denkbeelden omtrent „vrijheid" en „gelijkheid" aanhing. In zijn uiterste consequenties leidde het socialisme tot het bolsjewisme, dat deze „vrijheid en gelijkheid" tot het alleruiterste doordreef, en alle natuurlijke banden van mensch tot mensch en van den mensch tot het bovenmenschelijke, tot God, ontkende.

Een Nieuwe Tijd

Enkelen zieners was het duidelijk, dat wij op een spoor waren geraakt, dat naar den afgrond leidde; dat de samenleving in Europa slechts gered kon worden door te breken met de leerstellingen van het Humanisme. Een van deze zieners was H. S. Chamberlain, waarover tegenwoordig nogal eens gesproken wordt; bij ons in Nederland liet Prof. Bolland in zijn „Teekenen des Tijds" zijn waarschuwende stem hooren. Vele anderen volgden, en nadat eerst Mussolini in Italië een nationale herleving tot stand had weten te brengen die velen in Europa wakker schudde en op het doorbreken van een nieuwen tijd opmerkzaam maakte, wist tenslotte het genie van Adolf Hitler de noodzakelijk geworden omwenteling op ieder gebied onweerstaanbaar op gang te brengen.

Het nationaal-socialisme, de nieuwe leer die een totale revolutie op ieder gebied beteekent, brak radicaal met de leer van vrijheid en gelijkheid van het Humanisme en stelde daartegenover de *gebondenheid van bloed en bodem* en de *ongelijkheid van menschen en rassen onderling*.

Alle vernieuwingen, die het nationaal-socialisme voorstaat, volgen vanzelf uit deze grondgedachte. Het nationaal-socialisme beteekent genezing van de ziekten, waaraan de humanistisch geleide volkeren waren gaan lijden; het beteekent het einde van den klassenstrijd, het einde van de rasvermenging en zedenverwildering, het einde van productie-in-het-wilde-weg en werkloosheid, het einde van het weerloos en willoos maken der volkeren door het pacifisme, het einde van het richtinglooze voortleven der Europeesche volkeren. Het beteekent vernieuwing en herstel op ieder gebied.

N·S·V·O· NIEUWS

Aalsmeer.

28 Maart j.l. werd door de N.S.V.O. te Aalsmeer een propagandamiddag voor de jeugd gehouden in de groote zaal van „De Drie Kolommen”.
Omstreeks drie uur was de zaal reeds voor meer dan driekwart bezet, terwijl om kwart over drie nog de Jeugdstorm uit Amstelveen arriveerde, waardoor de zaal geheel vol was.
Allereerst werd vertoond een film van den verjaardag van den Leider en daarna een van de Nederlandsche Jeugd Herberg Centrale. Dat een en ander zeer in den smaak viel van de kinderen, bewees wel het feit, dat zij af en toe luidkeels van hun genoegen blijk gaven. Toen volgde de rustpoos, waarin allen getracteerd werden op anijsmelk en biscuit, een echte verrassing voor de kinderen.
Na de rustpoos werd vertoond het filmnieuws van den Nationalen Jeugdstorm, ook een bijzonder mooie film, waardoor de kinderen kennis maakten met alles wat er in den Jeugdstorm plaats vindt.

Amsterdam.

Uitstel wil niet altijd afstel beteekenen en zoo vond dan op 30 Maart j.l. in de Groote Zaal van Krasnapolsky de feestavond plaats, die de N.S.V.O. aanbood aan de werksters, die met de actie voor de kerstpakketten voor N.S.K.K. en Oostfront en voor het kinderkerstfeest een behoorlijke portie extra werk verzet hadden.
De avond werd geopend door de plaatsverv. distr. leidster, kamske. Möhlmann, die de gevoerde actie memoreerde, waarna een oogenblik stilte werd betracht voor hen, die aan het Oostfront vielen. Daarna hield kamske. Berton een korte bespreking over den Moederdienst, die in de nationaal-socialistische ordening een zoo groote plaats zal innemen.
Hierop werd een aanvang gemaakt met het zeer afwisselende programma, waarin zang, tooneel en dans elkander in bonte rij afwisselden.

De eerste bijeenkomst van den Spreekstercursus der N.S.V.O. te Amsterdam.

Voor de verwachtingsvolle deelneemsters aan den Spreekstercursus te Amsterdam (45 in getal!), zette allereerst het Hoofd van Afd. II Propaganda, kam.ske Jansen—van Balen, onder wier leiding de cursus staat, op 8 en 9 April j.l., het doel van dezen cursus uiteen: een kern van vrouwen te vormen, die met het woord onze idealen kunnen uitdragen, volgens de richtlijnen welke door het Hoofdkwartier worden aangegeven.
Een „inleiding over het spreken” van kam. Etman, Hoofd Dienst Mondelinge Propaganda der N.S.B., werd met groote aandacht gevolgd.
Een gemeenschappelijke eenpansmaaltijd besloot den middag.
’s Avonds sprak de Landelijk Leidster over ontstaan en groei van het nationaal-socialisme. Onnoodig te zeggen, dat haar woorden met de grootste aandacht werden gevolgd.
De deelneemsters waren bij kameraden ondergebracht, en verschenen des morgens frisch en uitgeslapen weer in de „lesruimte”, om daar een uiteenzetting te hooren van kam.ske Jansen—van Balen, over de ontwikkeling van de Nederlandsche nationaal-socialisme en de Drie Bronnen. Daarna sprak kam.ske de Ruiter over „Musserts zeven punten en hun beteekenis voor Nederlands toekomst”.
De levendige gedachtenwisselingen tijdens deze beide voordrachten bewezen wel, dat de belangstelling voor dezen cursus groot is.
Woensdag 15 en Zaterdag 16 April — de tweede bijeenkomst — waren voor het grootste deel gewijd aan het probleem van het ras. Achtereenvolgens hielden kam.ske Hoekstra, kam. dr. Delbaere en kam.ske Jansen—van Balen een lezing over dit onderwerp, waarvan die van kam. Delbaere uiteraard de belangrijkste was. Hij wees op het

Zaaloverzicht van de feestelijke bijeenkomst in „Kras” te Amsterdam.
Foto: Fotodienst N.S.B. - c.

groote belang van de zuiverheid van het ras, van de wenschelijkheid, dat alleen de volwaardigen zich voortplanten en toonde door enkele cijfers aan, welke onheilen zich kunnen voordoen, wanneer de onvolwaardigen zich maar ad libitum kunnen voortplanten. Deze drie lezingen, die geheel bij elkaar aansloten, werden met groote aandacht gevolgd en zoo nu en dan ontstond een levendige discussie, waaruit wel bleek, hoe de kameraadskes wel degelijk het groote belang inzien van een zuiver, volwaardig menschenras voor de toekomst van ons volk. Vooral de lantaarnplaatjes, die kam.ske Hoekstra liet zien, onderstreepten het gehoorde nog.
Kam. Etman gaf Woensdagmiddag op de hem eigen, geestige wijze een tweede spraakles, waarbij hij verschillende kameraadskes voor „de klas" liet komen, die dan enkele korte zinnen moesten zeggen, waarbij kam. Etman vooral de houding beoordeelde en op fouten wees.
De lichte noot in de serie voordrachten van deze week was van kam.ske Sluis—Slikker, die zangles kwam geven en daarbij een voor velen nieuwe methode „tonica do" inleidde.
Na haar was de beurt aan kam.ske Gorris, die een rede hield over „Vorming en opvoeding" in het kader van den moederdienst. Op eenvoudige, hartelijke wijze bracht kam.ske Gorris juist die dingen naar voren, die voor de a.s. spreeksters van belang zijn; zij wees nog eens op de groote hoeveelheid werk, die verricht moet worden en waaraan de moederscholen — waarvan er één te Arnhem is geopend — zoo'n groot aandeel hebben.
Voor de „vormingsles" verwijzen wij naar pag. 5.

Annen.

Op 8 April vond er een bijeenkomst plaats van onze groep in Hotel Schuiling te Annen. Aanwezig waren ook de leden van den Boerinnenbond.
Door de Districtsleidster werd op eenvoudige wijze het doel van de N.S.V.O. uiteen gezet.
Onze plicht als vrouw en moeder in ons gezin werd besproken.

Foto: Fotodienst N.S.B. - c.

Op 28 Maart j.l. heeft de N.S.V.O. te Amsterdam, geholpen door W.A. en Jeugdstorm, een stamppotmaaltijd aangeboden aan 1000 arme Amsterdamsche kinderen.

WIJ HERDENKEN

Te Vlaardingen overleed op 26 Maart j.l.

KAM.SKE VAN MUYEN

in den leeftijd van 56 jaar.
Op 31 Maart hebben de Vlaardingsche kameraadskes uit de N.S.V.O. de overledene naar haar laatste rustplaats begeleid. Aan de groeve sprak kam.ske v. d. Berg, die o.a. op treffende wijze zeide: „Zoolang als de N.S.V.O. in Vlaardingen bestaat, hebt gij, kam.ske van Muyen, U een trouw en ijverig N.S.V.O.-ster betoond. Vele moeilijkheden kruisten Uw levensweg, maar wanneer ik Uw tijd vroeg voor het algemeen belang, stond ge klaar. De N.S.V.O. dankt U en steeds zult ge in onze herinnering blijven."

Te den Haag overleed, geheel plotseling, op 8 April j.l. een in Scheveningen welbekend N.S.V.O.-ster,

KAM.SKE LEMS-'T HART

in den hoogen ouderdom van 77 jaren.
Wat ons in dit kameraadske zoo trof was, dat zij steeds ondanks haar hoogen leeftijd zooveel belang stelde in de N.S.V.O. en steeds was zij erbij, wanneer er „iets te doen was". Ook op de vergaderingen konden wij dikwijls kam.ske Lems meemaken en we steken het niet onder stoelen of banken, dat wij dan zoo diep getroffen werden door haar wilskracht, die menige jonge vrouw moet hebben doen beschamen. Steeds ook stond haar huis aan de Gentschestraat te Scheveningen open voor N.S.B. en N.S.V.O. Heel wat vergaderingen werden er gehouden en heeft ook als groepshuis gediend, toen de groep nergens anders kon worden ondergebracht. Tijdens de beruchte Meidagen vonden de democratische machthebbers het noodig om deze vrouw nog te interneeren. Dat haar gezondheid toen een gevoeligen klap heeft meegekregen, valt niet te betwijfelen.
Kam.ske Lems, de Haagsche N.S.V.O. zal U missen. Wij blijven U gedenken en zullen Uw voorbeeld voor oogen houden.

Wegens beperkte plaatsruimte en grooten stroom van berichten uit de districten, kringen en groepen, moesten wij enkele verslagjes laten liggen of bekorten. Het komt daardoor, dat verslagen van ouden datum alsnog worden gepubliceerd in ons volgend nummer.

Uit Babbetjes Dagboek (III)

Ik heb wat ontdekt.
Als moeder me net mijn droogje heeft gegeven (een schoone luier noemen ze dat) dan legt ze me weer in de wieg.
Maar ik heb dan niet altijd zin om te gaan slapen. Ik wil ook wel eens wat van het leven zien!
Ik heb dan weer eens tegen haar gelachen met de smeekbede in m'n oogen om me nog een beetje buiten de wieg te houden.
Maar niets hielp.
Moeder zei: — Kijk, ze lacht; Babbetje is heel zoet en Babbetje gaat nou lekker slapie-slapie doen. Hè schat?
Niks schat denk ik. Babbetje wil heelemaal geen slapies doen. Babbetje wil de wereld in.
En dan ga ik maar wat liggen schreeuwen, zoo hard ik kan; heerlijk is dat. Daar oefen je je longen mee.
Moeder liet me eerst maar kalm liggen schreeuwen.
Ik liet me daardoor afbluffen maar nu ga ik door, net zoolang tot vader komt binnenrennen en tegen moeder zegt:
— Wat is er toch met dat kind? Hóór je dat nou niet? Ligt ze niet droog? Misschien heeft ze wel honger, of buikpijn of zoo.
— Stil laten schreeuwen, zegt moeder dan, ze wordt vanzelf wel moe.
Kun je net denken, ik en moe worden. Nooit!
En ik schreeuw verder met den moed der wanhoop.
Totdat het ook moeder te bar wordt en ze me — eindelijk — uit de wieg neemt.
— Heb jij pijn in je buikie, lekker diertje? vraagt ze dan.
Ziezoo, zóó moet ik het nou net hebben, denk ik en glimlach van den weeromstuit vergenoegd.
Zoolang ik dan bij moeder op schoot lig, liefst op mijn buikje, zeg ik geen boe of ba. Tot ze me weer in de wieg legt, dan begin ik opnieuw.
Zoo gaat dat nu al een week lang en nog heeft moeder niets in de gaten.
Heerlijk bij moeder op schoot.
Ik ben toch benieuwd hoelang ik het zoo volhoud.

Het is alweer een week later.
Ik ben doodongelukkig.
Mijn moeder heeft het door, je weet wel van dat schreeuwen. Want ze laat me kalm in de wieg liggen al schreeuw ik nog zoo hard. Ze heeft zich laten ompraten door een van haar vriendinnen. Ik weet wel wie het is. Die groote blonde, met dien gekken hoed op waar allemaal bloemen op zitten en waar een soort gordijn afhangt, net als aan mijn wieg, alleen veel dunner. Wacht maar, ik zal je wel krijgen! Ik ga nu maar weer slapen, want ik moet morgen frisch en opgewekt zijn om goed op wraak te kunnen zinnen als die vriendin met den hoed er weer is!

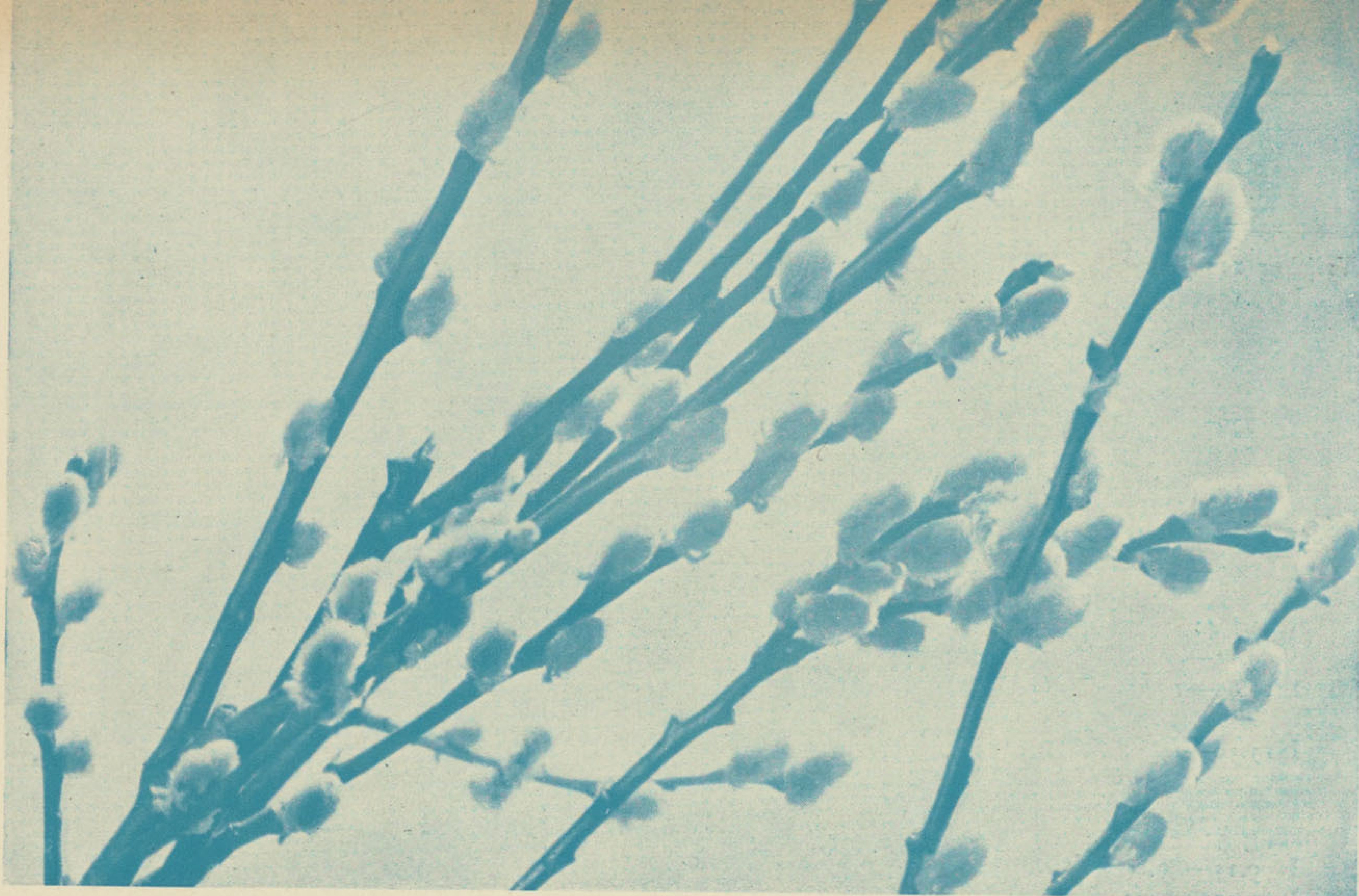

foto: I. P. & R. S. - c.

Wilgekatjes

Ik vond ze in het weideland,
Aan boschbegroeiden waterkant,
In lentedroomen.
Ze stonden nog van koude stram,
Op ouden afgeknotten stam
Van wilgeboomen.

Ze spiegelden zich in de plas,
Die nog zoo zwart en somber was
Op dezen morgen.
Toch keken zij de wereld in
Met echten blijden levenszin
En zonder zorgen!

Ik heb er enkele geplukt
En van den ouden stam gerukt
Met beide handen!
Ik bracht ze zegevierend thuis,
Vervuld van lente's feestgedruisch
In deze lage landen!

En op de breede boekenplank,
Staan nu de wilgekatjes blank,
Stil en bescheiden.
Zij brengen mij zoo ieder jaar
Opnieuw een vriendelijk gebaar
In wintertijden!
En zijn ze dan verdroogd, verdord.
Dan weet ik, dat het voorjaar wordt!

SIETS PROEMSTRA

RADIO-UURTJES VOOR DE *vrouw*

Vrijdag 1:
H. I 9.15— 9.20 (Dag v. d. Arbeid) *Wenken voor de Keuken voor werkende vrouwen!*
II 15.00—15.20 Hoorspel: „*Werkende vrouwenhanden*".
II 15.30—15.45 *De Landelijke leidster van de N.S.V.O. spreekt tot de vrouwen van Nederland.*

Zaterdag 2:
H I 9.15— 9.20 *Komkommersoep.* v. d. Kroft.
I 11.00—11.20 *Gesproken Portretten,* Mevr. J. Jansen.

Maandag 4:
H I 9.15— 9.20 *Morgenpraatje.*
I 15.00—15.20 *Hoe komt de Visch op den Disch?* Kolkman.
I 15.30—15.45 *Vrouwen in leven en verdichtsel,* de schrijfster „Geertruida Bosboom Toussaint".

Dinsdag 5:
H I 9.15— 9.20 *Morgenpraatje.*
I 11.00—11.20 *Vrouwenmozaïek.*
I 18.00—18.15 *De Plattelandsvrouw.* Mevr. Weyer—Grouwstra: „Onze taak in dezen tijd".

Woensdag 6:
H I 9.15— 9.20 *Morgenpraatje.*
I 15.00—15.20 *Volk en Natuurwet* (II). Mevr. Hoekstra.

Donderdag 7:
H I 9.15— 9.20 *Morgenpraatje.*
II 10.40—11.00 *Kinderspel en lied.* Mevr. Dinger-Uyldert.
II 15.00—15.30 *Stofversieren.* Mevr. M. Olff—v. Boven.

Vrijdag 8:
H I 9.15— 9.20 *Morgenpraatje.*
II 15.00—15.20 *Een kijkje in de 17de eeuw: Een Verloving".*
II 15.30—15.45 *Op zoek naar bewoners voor ons aquarium.* Mevr. Kesler—v. Twisk.

Zaterdag 9:
H I 9.15— 9.20 *Morgenpraatje.*
I 11.00—11.20 *Van alles wat.* Recept v. d. Kroft. *We gaan weer zwemmen, opknappen badgoed, schoentjes enz.* Mej. Dieben.

Maandag 11:
H I 9.15— 9.20 *Morgenpraatje.*
I 15.00—15.20 *Rondom de voorjaarsgroenten.* v. d. Kroft.
I 15.30—15.45 *Moeder en Muze,* door Andreas Glotzbach.

Dinsdag 12:
H I 9.15— 9.20 *Morgenpraatje.*
I 11.00—11.20 *Vrouwenmozaïek.*
I 18.00—18.15 *De Werkende vrouw: De Heilgymnaste.*

Woensdag 13:
H I 9.15— 9.20 *Morgenpraatje.*
I 15.00—15.20 *Verwaarloosde jeugd,* door Mej. Hania v. Weidum.

Donderdag 14:
H I 9.15— 9.20 *Morgenpraatje.*
II 10.40—11.00 *Proza en Poëzie,* d. Mariëtte Serlé.

Vrijdag 15:
H I 9.15— 9.20 *Morgenpraatje.*
II 15.00—15.20 *Een kijkje in de 17de eeuw: Tante Keetje's huwelijk.*
II 15.30—15.45 *Pinksterfeestviering:* Inge v. Eyk.

Zaterdag 16:
H I 9.15— 9.20 *Morgenpraatje.*
I 11.00—11.20 *Gesproken Portretten.* Mevr. J. Jansen.

Ra-Ra?

Ik zit met mijn zoontje voor het raam en voer hem zijn eten. Een kille wind waait nog buiten, maar wij zitten in 't zonnetje en kleine Maarten knijpt zijn fluweelbruine oogen als een katje dicht als hij in de zon kijkt. Ernstig hapt hij, met een bezorgden trek op zijn gezichtje of er wel genoeg zal zijn om zijn buikje zoo gezellig te laten spannen. Dat vindt hij een pleizierig gevoel en hij maakt zich steeds ongerust of dat doel wel zal worden bereikt. Zoo heb je ook al zorgen, als je zeven maanden bent. Maarten vindt al zijn rantsoenen veel te krap. Er valt schaduw naar binnen. Een moeder met haar dochtertje staat voor het raam en kijkt naar binnen.
„Kijk," zegt ze tegen het kleine meisje, „dat kindje krijgt pap!"
Ze blijven nog even staan en loopen dan weer door. Even later staan er een paar meisjes. Ze komen elken dag kijken en lachen vriendelijk tegen m'n kleintje.
„Zeg, zie je dat? Beschuit met melk krijgt hij! Zou hij dat nou lekker vinden?"
Ze praten er nog even over door, tikkelen tegen de ruit om de aandacht van Maarten te trekken en gaan dan gauw weer spelen.
„Och, kijk eens! Een kindje!" Weer staan er voor het raam een paar kinderen. „Zeg, appelmoes! Dat kleintje krijgt appelmoes! Hou jij daar van?" Ze kijken nog even en zijn dan ook verdwenen.
Maarten hapt onderwijl rustig zijn schaaltje leeg. Men mag het pap noemen, beschuit met melk of appelmoes — daar trekt hij zich niets van aan. Zouden we een volgenden keer een papier tegen de ruit plakken, waarop staat: „Dit kindje eet gezeefde bruine boonen met honing erdoor?" M.W.

Hoofdredactrice: A. W. te Luy, den Haag (tevens verantwoordelijk voor de advertenties). Uitgave Nenasu, Utrecht. Druk van Drukkerij J. van Boekhoven, Begijnehof 7, Utrecht, K 2347.